

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Juraja Majchráka a JUDr. Jany Serbovej, v trestnej veci proti obžalovanému **M. Š. a spol.**, vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, prejednal na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25. marca 2009 v Bratislave sťažnosť obžalovaného R. Z. proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 13. marca 2009, č. k. PK-2 T 16/2008-4234 o ďalšom trvaní väzby a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c / Trestného poriadku sťažnosť obžalovaného R. Z., nar. X., t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby v Bratislave **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal dňa 13. júna 2008 na Špeciálny súd v Pezinku obžalobu, v ktorej kládol R. Z. a jeho ďalším spoluobžalovaným za vinu spáchanie trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. (ďalej len Tr. zák.), a popri ďalších, aj spáchanie obzvlášť závažných zločinov vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/. ods. 4 písm. c/ Tr. zák. na tých konkrétnych skutkových základoch, ako sú obsiahnuté v skutkových vetách bodov 1, 9, 10, 13, 14 a 15 výrokovej časti citovanej obžaloby sp. zn. VII/2 Gv 295/06-584.

Špeciálny súd v Pezinku na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13. marca 2009 uznesením č. k. PK 2 T 16/2008-4234 v bode I/ podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť obžalovaného R. Z. o prepustenie z väzby na slobodu s argumentom, že dôvody jeho väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. trvajú, konštatujúc, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a podaná obžaloba boli spáchané, majú znaky žalovaných trestných činov,

je odôvodnený záver, že tieto skutky spáchal obvinený, pričom súčasne z jeho konania a ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov a spoluobvinených alebo inak mať obťažovanie skutočností dôležitých pre trestné stíhanie a že bude pokračovať v trestnej činnosti.

V bode II/ citovaného uznesenia podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por. per analogiam s poukazom na článok 154c Ústavy Slovenskej republiky a článok 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súd neprijal na náhradu väzby písomný sľub obžalovaného R. Z., a napokon, v bode III/ uznesenia podľa § 81 ods. 2 písm. b/ Tr. por. per analogiam s poukazom na článok 154c Ústavy Slovenskej republiky a článok 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neprijal ani ponuku peňažnej záruky tohto obžalovaného.

V dôvodoch napadnutého uznesenia (viď č. l. 4234-4249 spisu) konajúci prvostupňový súd skonštatoval, že na podklade zhromaždeného spisového materiálu preskúmal na hlavnom pojednávaní žiadosť obžalovaného R. Z. o prepustenie z väzby na slobodu (č. l. 4227-4228 spisu) zo dňa 12. marca 2009, doplnenú písomným sľubom z rovnakého dňa (viď č. l. 4229 spisu) i ponukou peňažnej záruky zo dňa 12. marca 2009 (viď č. l. 4230 spisu) a vyhodnotiac v tomto smere skutkový stav, dospel k záveru, že táto žiadosť nie je dôvodná, pričom súčasne deklaroval, že aj v tomto štádiu trestného konania sú dané dôvody jeho väzby obsiahnuté v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por.

Z hľadiska skúmaných materiálnych podmienok väzby konajúci prvostupňový súd zistil, že pre všetky skutky obsiahnuté v obžalobe bolo obvinenému vznesené obvinenie, pričom aj po vykonanom dokazovaní pretrváva dôvodné podozrenie, že tieto spáchal, dosiaľ vykonané dôkazy rovnako potvrdzujú dôvodné podozrenie, že obžalovaný Z. mal byť výkonným členom zločineckej skupiny neskôr nazývanej „P. Z.“, ktorá na územiach trnavského a bratislavského kraja páchala zločiny s cieľom zisku majetkového a finančného prospechu hrubým nátlakom, vydieraním, podvodmi, vyhrážkami a ujmu na zdraví, pričom v hierarchii skupiny mal obžalovaný R. Z. úlohu tzv. rozbíjača, ktorou ho vždy poveroval priamo nadriadený spoluobžalovaný M. Š..

Špeciálny súd z dosiaľ zhromaždeného spisového materiálu vyhodnotil, že súhrn dôkazov tvorí podklad pre prijatie záveru, že v rovine rozumnej istoty je obžalovaný Z. dôvodne podozrivý zo spáchania všetkých skutkov, ktoré sa ho v podanej obžalobe priamo

týkajú, pričom tieto súčasne vykazujú zákonné znaky tam uvedených trestných činov. Poškodení začali v trestnej veci vypovedať až po tom, ako boli obžalovaní vzatí do väzby (poškodený J., poškodený L.), čo podľa konajúceho súdu, aj s ohľadom na priebeh hlavného pojednávania evokuje opodstatnenosť záveru, že voči týmto poškodeným pretrvávajú obavy z kolúzných aktivít obžalovaného Z.. Ďalším argumentom konajúceho súdu o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby obžalovaného Z. je okolnosť, že doposiaľ neboli vypočutí všetci poškodení v pozícii svedkov, a to predovšetkým vo vzťahu ku skutku v bode 1/. Súd prvého stupňa nevyhodnotil výpovede obžalovaného Z. ako výpovede rovnajúce sa priznaniu v obžalobe označených skutkov, pretože tieto poprel, rovnako ako svoje členstvo v zločineckej skupine. Ďalej bolo zohľadnené i to, že vykonané dôkazy preukázali skutočnosť, že obžalovaný sa mal súdených trestných činov dopustiť v priebehu skúšobnej doby predchádzajúceho podmieneného odsúdenia za iné trestné činy podobného charakteru, čo predpokladá aj to, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by pokračoval v trestnej činnosti.

V konečnom dôsledku Špeciálny súd argumentoval i všetkými dosiaľ vydanými rozhodnutiami vo veci, týkajúcimi sa riešenia otázok väzby obžalovaného s ťažiskom na záver o trvaní tzv. kolúzných i pokračovacích – predstižných dôvodov jeho väzby, vyplývajúcich z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote, a to priamo po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 13. marca 2009, po porade so svojim obhajcom, sťažnosť obžalovaný R. Z. (viď č. l. 4219 spisu).

Do konania neverejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 25. marca 2009 nebola táto sťažnosť nijako odôvodnená, a to ani samotným obžalovaným R. Z., ani jeho obhajcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 192 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a tiež konanie predchádzajúce týmto výrokom uznesenia a tak zistil, že sťažnosť obžalovaného R. Z. nie je dôvodná.

V prvom rade je potrebné konštatovať, že Špeciálny súd v odôvodnení napadnutého uznesenia podrobne a jasne zdôvodnil na základe akých záverov trvajú dôvody väzby

obžalovaného R. Z. v súčasnosti. Predmetné rozhodnutie korešponduje s predchádzajúcimi vo veci vydanými rozhodnutiami o jeho väzbe, pričom žiadne podstatné zmeny v uvedených smeroch nenastali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že postup Špeciálneho súdu, ktorým rozhodoval na hlavnom pojednávaní dňa 13. marca 2009 o žiadosti obžalovaného R. Z. o prepustenie z väzby na slobodu nebol zákonný a správny. Naopak, konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu, nevykazuje žiadne chyby a výroky, ktoré z napádaného postupu vzišli, majú plnú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom je ich aj potrebné pokladať za absolútne správne.

Konajúci senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky primárne poukazuje aj na aktuálnosť skôr publikovaných rozhodnutí súdov oboch druhov a stupňov v tejto trestnej veci, a to z hľadísk záverov o nutnosti väzby dotknutého obžalovaného. Jedná sa o uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 16. marca 2007, sp. zn. BB-Pšv 24/2006 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2007, sp. zn. 3 Tošs 5/2007, uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 18. septembra 2007, sp. zn. BB- Pšv 24/2006 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. septembra 2007, sp. zn. 3 Tošs 16/2007, uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 17. marca 2008, sp. zn. BB-Pšv 24/06 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. marca 2008, sp. zn. 3 Tošs 9/2008, uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 25. júna 2008, sp. zn. PK 2 T 16/2008 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. júla 2008, sp. zn. 3 Tošs 16/2008, uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 22. septembra 2008, sp. zn. 2 T 16/2008 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. októbra 2008, sp. zn. 3 Tošs 26/2008 a napokon uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 6. októbra 2008, sp. zn. PK 2 T 16/2008 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. októbra 2008, sp. zn. 3 Tošs 27/2008.

Podstatnou okolnosťou pri súčasnom rozhodovaní o väzbe obžalovaného vo vzťahu k prezentovaným uzneseniam je ten nesporný fakt, že pretrvávajú konkrétne špecifikované kolúzne dôvody jeho väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por. v takom rozsahu ako boli rozvedené v predchádzajúcich rozhodnutiach pojednávajúcich o nutnosti realizácie jeho väzby. Najvyšší súd Slovenskej republiky si všetky tieto závery ako aj závery

a dôvody napadnutého uznesenia osvojuje, plne sa s nimi stotožňuje a v celom rozsahu na ich správnosť a aktuálnosť odkazuje.

To isté platí aj vo vzťahu k prejednávanej problematike v súvislosti so zisteným záverom, že naďalej trvajú tzv. pokračovacie dôvody väzby obžalovaného R. Z., vyplývajúce z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Treba tiež súhlasiť s právnym názorom vyjadreným v prvostupňovom uznesení v tom zmysle, že v doterajšom konaní produkované dôkazy dostatočne opodstatňujú dôvodnosť podozrenia, že obžalovaný sa dopustil skutkov, pre ktoré bola na neho dňa 13. júna 2008 podaná obžaloba. Aj v tomto smere sťažnostný súd poukazuje na dôvody napadnutého rozhodnutia, ktoré sa v súlade s obsahom spisového materiálu podrobne zaoberajú tými konkrétnymi dôkazmi, ktoré opodstatnenosť uvádzaných podozrení prezentujú.

Napokon je nutné sa stotožniť aj s tým zistením prvostupňového súdu, že predložený písomný sľub a ponúknutá peňažná záruka zo strany obžalovaného R. Z. nie sú v zmysle príslušných platných zákonných ustanovení dostatočnými prostriedkami pre nahradenie jeho väzby.

Nezistiac preto podmienky na zmenu napadnutého uznesenia Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť obžalovaného R. Z. ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave, dňa 25. marca 2009

JUDr. Ján Mihal, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková